

NAAR EEN HERVORMING VAN HOMORECHTEN ?

Homorechten en het homohuwelijk zijn weer erg in de media. Homodiscriminatie in Polen, een grondwettelijk verbod op het homohuwelijk in Letland, scherpe standpunten in conservatief Amerika, onbehouden of onhandige uitspraken van politieke of kerkelijke gezagsdragers, ze kwamen alle op de buis. De bezorgdheid van deze paarse regering over het behoud van “ethische verworvenheden” zal er wel niet vreemd aan zijn. Het homohuwelijk wordt stilaan een seculier icoon, wat jammer is, want het homohuwelijk is inadequaar zowel voor het homoseksuele als voor het heteroseksuele deel van onze samenleving. Het is een zeer goede zaak dat België een notie heeft van homorechten, maar de huidige Belgische homorechten, als homohuwelijk, zijn aan hervorming toe. Een beschouwing.

Homoseksualiteit is wezenlijk verschillend van heteroseksualiteit

Reproductie: over parthenogenese en Kaguya

Een eerste belangrijk verschil tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit ligt bij de reproductie. In tegenstelling tot heteroseksualiteit is homoseksualiteit per definitie onvruchtbaar. Zeker, er bestaan ook onvruchtbare heteroseksuele koppels, maar in die gevallen is de oorzaak van occasionele en praktische aard: een kleine fysieke afwijking, een letsel of de afwezigheid van een kinderwens.

Homoseksuele reproductie daarentegen bestaat niet. Vandaag, net als altijd waarschijnlijk, worden lesbische dames zwanger en schenken ze het leven aan kinderen, maar die kinderen zijn wel degelijk heteroseksueel verwekt door een man of op zijn minst door sperma.

Menselijke parthenogenese of aseksuele reproductie, lijkt alleen in theorie mogelijk. Een geïsoleerde vrouwelijke komodovaraan kan spontaan heteroseksuele reproductie wisselen met aseksuele. Die brengt dan wel alleen mannelijke nakomelingen voort, waardoor de heteroseksuele reproductie kan hervatten. Bij mensen zou parthenogenese alleen meisjes kunnen voortbrengen, omdat het vrouwelijk geslachtschromosoom bij de mens gelijksoortig (XX) is, waartegen verschillend (WZ) bij de komodovaraan (ZZ is bij hen mannelijk, tegen XY bij de mens). Maar dan nog: parthenogenese is aseksuele en nog geen homoseksuele reproductie.

De Japanner Tomohiro Kono heeft op het gebied van homoseksuele reproductie een verbazingwekkend experiment uitgevoerd. Hij kweekte een populatie aan genetische gemanipuleerde muizen. Van enkele honderden vrouwelijke gemanipuleerde muizen isoleerde hij lichaamscellen, waarvan hij door biotechnieken de chromosomendraden splitste en deze gewone cellen zo omvormde tot eicellen. Verder slaagde hij erin twee eicellen van twee verschillende muizen samen te smelten tot één “bevruchte” eicel, die dan verder ontwikkelde tot een “normale” principieel vrouwelijke muis: Kaguya. Die muis

bleek niet onvruchtbaar, want ze heeft reeds nageslacht voortgebracht, verwerkt door een mannetjesmuis.

Het experiment van Tomohiro Kono blijft een op de mens niet toepasbare techniek, en de gevolgen van het herhalen van de procedure zijn niet bekend. Dwz er is geen bewijs dat deze homoseksueel gekweekte muis, daadwerkelijk gezond is.

Ander vruchtbaarheidsonderzoek werd verricht door Karim Nayernia. Hij slaagde erin beenmergcellen van zowel mannen als vrouwen te manipuleren tot spermacellen. Die techniek zou onvruchtbare mannen, maar ook lesbische koppels kunnen helpen. De kinderen van de lesbische koppels, met echt twee "moeders" dus, zouden eveneens uitsluitend meisjes kunnen zijn. Aan deze tot nog toe theoretische en experimentele techniek, zit een legaal-ethisch kantje. Het gebruik van kunstmatig verkregen spermacellen is immers wettelijk verboden bij in vitro-fertilisatie. Vraag is ook of een hogere aantal geboorten van meisjes tegenover jongens, geen belangrijke evenwichten in gevaar zou brengen.

Maar eigenlijk heeft dat alles niet zo veel belang voor dit onderwerp. De conclusie is immers duidelijk: homoseksuele reproductie bestaat niet, en als ze zou mogelijk worden, is dat uitsluitend door tussenkomst van biotechnische ingrepen, dwz, als er homoseksuele reproductie zou bestaan, is ze principieel kunstmatig van aard, kan ze uitsluitend bij vrouwen en brengt ze alleen meisjes voort, waar de heteroseksuele reproductie volledig natuurlijk is, mannen en vrouwen omvat en zowel jongens als meisjes voortbrengt. Het gaat dus echt om een wezenlijk verschil tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit.

Seksuele beleving

Voor zowel homoseksuelen als heteroseksuelen is het "liefdesspel" een manier om te genieten van elkaars lichamelijkeheid, van intieme geborgenheid, van wederzijdse affectie. Zo gezien is er overeenkomst tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit.

De seksuele beleving verschilt echter enigszins in de eerste plaats door het kenmerk "gelijke" tegenover "verschillende" partners. Ook hier komt het aspect "kunstmatig" wat om de hoek kijken. Heteroseksuele koppels hebben immers van nature alles "aan het lijf" om te kunnen genieten van elkaar. Speeltjes zijn eerder aanvullend of "verrijkend", of hoe men het ook wil noemen. Hier blijkt ook de homoseksuele beleving meer nood te hebben aan "hulpstukken", dwz ook het homoseksuele liefdesspel is in die zin wat kunstmatiger.

Duidelijkheid van de identiteit

Wie heteroseksueel is, en dat zijn toch minstens 90% van de bevolking, twijfelt weinig of niet over zijn seksuele identiteit. Hetero's kunnen er misschien niet zo zeker van zijn of ze wel vader of moeder willen worden, een gezin stichten dus, maar zelfs voor wie het afwijst gaat het om een duidelijke mogelijkheid. Wie homoseksueel is, gaat dikwijls door een heel en soms pijnlijk zelf-ontdekkingsproces waarbij men geconfronteerd wordt met de vraag wel of niet te behoren tot een "andere" seksuele geaardheid. Heteroseksuelen kennen die onzekerheid in de regel niet.

Problematisch aspect

Dit punt van wezenlijk verschil tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit sluit aan bij de volgende paragraaf, namelijk dat het leven van wie een homoseksuele geaardheid heeft, niet altijd gemakkelijk is. Die problemen zijn zeer verscheiden van aard en hebben te maken met zowel het wezen van de homoseksuele geaardheid zelf, en ook met de negatieve gevolgen die homoseksuele ondervinden ten gevolge van onverdraagzaamheid, discriminatie en, jammer genoeg, zelfs vervolging. Dit soort problemen ondervinden heteroseksuelen niet, en ook daarin verschilt homoseksualiteit van heteroseksualiteit.

Homoseksualiteit is problematisch voor de betrokkenen

Partners vinden

Ik heb er al naar verwezen, stel dat er een stabiel deel van 10% homoseksuelen in elke bevolking aanwezig is, bij wijze van universele veronderstelling. Wanneer een heteroseksuele man een vrouw ontmoet, heeft hij 9 kansen op 10 om terecht van die vrouw te denken dat ze, principieel dan toch, een potentiële partner is. Voor een homoseksuele man die een man ontmoet, of een lesbische vrouw een andere vrouw, is die kans dan slechts 1 op 10. Eén en ander maakt dat homoseksuelen zich soms van één of ander “teken” voorzien om zich in die verwarrende toestand herkenbaar op te stellen.

Verwarring

Al bij al (b)lijkt homoseksualiteit en heel verwarrende werkelijkheid om leven. homoseksuelen zelf worstelen met hun geaardheid, partners vinden kan tot ongemakkelijke situaties leiden, en er is de maatschappelijke afwijzing. Verwarring en vereenzaming maken daardoor een vast deel uit van de homoseksuele leefwereld.

Aanvaarding

Nog zonder te spreken over discriminatie en vervolging, is niet alleen de aanvaarding door homoseksuelen door zichzelf, maar ook door de heteroseksuele samenleving een probleem. In sommige gevallen gaat het daarbij zonder twijfel om irrationele onverdraagzaamheid, maar dat mag niet doen vergeten dat afkeer van homoseksualiteit een biologische functie heeft.

De stelling dat “als iedereen homoseksueel werd” de menselijke geschiedenis zou stilvallen, omdat homoseksualiteit principieel onvruchtbaar is, kan logisch niet betwist worden. Alleen is de vooronderstelling fout: samenleving hebben een ietwat stabiel aandeel homoseksuelen, dat misschien wat kan schommelen, en daarom is deze “onbetwistbare” stelling, tegelijk larie. Anderzijds toont het onbetwistbare van deze stelling juist aan dat afkeer van homoseksualiteit evolutionair adaptief is, dwz een nuttige functie heeft, bij voorbeeld het aandeel homoseksuelen in de samenleving onder 10% houden.

Voor heteroseksuelen is het dus belangrijk te beseffen dat ze niet hoeven te vrezen voor een “homoseksuele invasie” en dat homoseksualiteit een vast (misschien wel functioneel en zeker geen “immoreel”) gegeven uitmaakt in de samenleving, maar voor homoseksuelen is het evenzeer belangrijk er zich bewust van te zijn dat afkeer van homoseksualiteit een biologisch nuttige reactie is, zodat het geen zin

heeft in een nieuw soort culpabilisering te vervallen, van “afkerige” heteroseksuelen ditmaal.

Homoseksuele onverdraagzaamheid

Dat homoseksuelen “gewone” mensen zijn blijkt ook uit de waarneming dat onverdraagzaamheid geen heteroseksueel voorrecht is. Wie denkt in homoseksuele kringen meer verdraagzaamheid te vinden dan in heteroseksuele, die komt bedrogen uit. Homoseksualiteit kan zich vertalen in mannen- of vrouwenhaat, en andere vormen van onverdraagzaamheid als racisme of fanatiek nationalisme, komen evenzeer in het homoseksuele universum voor. In zoverre bv sommige lesbische “prominenten” dromen van een man-vrije wereld, kan men zich afvragen of hier mannenhaat niet samengaat met haat ten overstaan van hetero’s. De “homoseksuele ideologie” die wil doen geloven dat homoseksualiteit en heteroseksualiteit anders en toch hetzelfde zijn, begint zijn plaats te veroveren binnen de “Nieuwe Orthodoxie” die haar “te belijden waarheden” wil vastleggen.

Eén van de moeilijke punten is daarbij het benoemen van homoseksualiteit, in het bijzonder de vraag naar “de uitlokkende factor” blijkt delicaat. Waarom is 1 op 10 mensen homoseksueel? Het antwoord daarop is onduidelijk, maar het is wel zonneklaar dat er wel degelijk een antwoord op die vraag kan bestaan, hetwelke, als het naar waarheid is, niets homofobes in zich zou dragen: het zou gewoon de zaken voorstellen zoals ze daadwerkelijk zijn. Er zijn verhalen over biologische functionaliteit door het “recupereren” van marginale individuen, er zijn bedenkingen over ontwikkeling, over genetica, over deprivatie (het leger bv). Het zou onverantwoord zijn de vraag naar de oorsprong van homoseksualiteit niet te stellen, dwz als er een domein is waarover er “vrij onderzoek” vereist is, is het dit.

De mens is een seksueel wezen

Een deel van de “pro-homohuwelijk”-beweging gaat uit van een mensbeeld waarin de seksuele eigenheid van de mens wordt weg-geabstraheerd. Het lijkt daarbij wel of er noch mannen noch vrouwen bestaan, maar alleen “mensen”. De uitdrukking “vrouwen en mannen zijn verschillend maar gelijkwaardig” vinden dezen dan ook een “gevaarlijk” uitgangspunt. Daaruit volgt dan weer de aanvaarding van homoseksualiteit, want “het doet er niet toe”, de mens zou in wezen toch asexueel zijn, en feminisme staat hier gelijk met “unisex”.

Die mens-visie of dat mensbeeld is in strijd met de werkelijkheid. De mens is tot in het diepste van zijn wezen een seksueel wezen, man óf vrouw, waarbij het mannelijke het vrouwelijke aanvult en omgekeerd. De tijd van het uniseksuele feminisme is gelukkig voorbij, echte gender-emancipatie betekent dat mannen volop man, en vrouwen voluit vrouw kunnen zijn. Als complementaire partners zijn ze echter gelijkwaardig.

Mannen en vrouwen zijn gelijkwaardig omdat ze naast deze zeer diep seksuele eigenheid, ook “algemeen-menselijke” kenmerken hebben. De mens is dus tegelijk seksueel door zijn gender en universeel door zijn mens-zijn. Dat betekent dus ook dat homoseksualiteit alleen verschillend is van heteroseksualiteit in zoverre het over de seksuele kenmerken van de mens gaat.

Tot de universele kenmerken van de mens behoren hun behoeften. De behoefte aan voeding en aanvaarding, de behoefte aan intimiteit, genegenheid, de behoefte aan integratie in de maatschappij, de behoefte aan zelfontplooiing. Behoeftenbevred(e)-iging is tevens de fundering bij uitstek van een vredelievende samenleving.

Zonder afbreuk te doen aan de wezenlijke verschillen tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit is het daarom de taak van de samenleving te voorzien in de mogelijkheid van een (behoefen-) bevredigend leven van de homoseksuele minderheid. Die voorziening in behoeftenbevrediging begint uiteraard bij het wegwerken van discriminatie, op basis van gender, of op basis van seksuele geaardheid.

Het wegwerken van discriminatie

De gangbare discriminatiewetgeving

De gewone anti-discriminatiewetten zouden moeten volstaan om dagelijkse discriminatie op basis van seksuele geaardheid tegen te gaan. Wie een bankrekening geweigerd wordt omdat het bekend is bij de bank dat de persoon homoseksueel is, kan klacht neerleggen en genoegdoening eisen, en maar goed ook. Dat is de vanzelfsprekendheid zelve.

Voorlichtingscampagnes

Om meer aanvaarding van homoseksualiteit te bereiken kan men voorlichtingscampagnes organiseren die informatie verschaffen over seksuele geaardheid, die geen afbreuk doen aan de heteroseksualiteit. Het is belangrijk te benadrukken dat het om geaardheid gaat, dwz om een “anders-zijn”, en niet om “hetzelfde, maar anders”. Initiatieven ten gunste van homoseksualiteit hebben dus best geen anti-hetero-sfeer, ook niet door het voor te stellen “dat het er niet toe doet”: het doel is homoseksualiteit te aanvaarden in zijn anders-zijn, niet de wezenlijke kenmerken van heteroseksualiteit te miskennen.

De afwezigheid van homohuwelijk is geen discriminatie

Omdat homoseksualiteit en heteroseksualiteit wezenlijk verschillen, kan de weigering om het burgerlijke huwelijk open te stellen voor homoseksuelen, niet beschouwd worden als discriminatie.

Anderzijds, omdat homoseksualiteit enigszins problematisch is en het daarom aan de samenleving toekomt zorg-initiatieven te ontwikkelen, kan het homohuwelijk beschouwd worden als een humanitair verantwoorde uitzondering, als een voorkeursbehandeling, als een vorm van terechte positieve discriminatie. Omdat de weigering van discriminatie, ook die van “positieve”, geen discriminatie kan zijn, is het verkeerd de afwezigheid van het homohuwelijk in een wetgeving als “discriminatie” te omschrijven.

Of kort: het homohuwelijk is een voorkeursbehandeling op humanitaire gronden, maar de weigering van een voorkeursbehandeling is geen discriminatie.

Van een behoorlijke samenleving kan verwacht worden dat ze een treffende homowetgeving en homorechten heeft, maar niets bewijst dat dit noodzakelijk behoort onder de vorm van het homohuwelijk.

Het homohuwelijk heeft ook negatieve facetten

Valse gelijkheid

Een eerste negatief aspect van het homohuwelijk is dat het ten onrechte de indruk wekt dat er geen wezenlijk verschil is tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit. Die vermeende “gelijkheid” tussen homoseksualiteit en heteroseksualiteit is in strijd met de werkelijkheid, en doet dus letterlijk “de waarheid geweld aan”. Een samenleving die zich baseert op vervalsing, kan nooit vredelievend zijn.

Anti-hetero-huwelijk

Het homohuwelijk heeft in grote lijnen twee aspecten. Het eerste is op gebied van de rechtsgevolgen (erfrecht, pensioen, ...), het andere is de symboliek.

Om de noodzaak van het homohuwelijk te verdedigen, verwijst men dikwijls naar deze symboliek. Ook homoparen willen hun relatie bevestigd zien als “huwelijk”. Maar de argumentatie kan ook verder gaan.

Zo schrijft Kees Waaldijk hierover in **“De paradox van het homohuwelijk: een politiek paradigma”**:

“Bovendien moeten ook zij tegen het huwelijk kunnen protesteren door te weigeren er aan mee te doen.

(...)

*De politiek van de homo- en lesbische beweging kan en mag zich daarom niet slechts richten op toelating tot 'het huwelijk'. Evenmin mag deze beweging het onveranderd voortbestaan van het huidige huwelijk aanvaarden door genoegen te nemen met een nieuw niet-discriminerend instituutje ernaast. Het paradigma van het homohuwelijk maakt het de beweging mogelijk om deze paradox in zinvol politiek handelen te vertalen: **omvorming van het huidige huwelijk**. 'Afschaffing van het huwelijk' kan ook een inspirerend perspectief zijn; het is mij echter te utopisch, omdat het niet te realiseren is in één mensenleven. Het bestaande huwelijksinstituut moet daarom omgevormd worden...*

(..)

- een huwelijk waarin bestaande ongelijkheden tussen de partners niet gecontinueerd of versterkt worden door zorgplichten en andere afhankelijkheden (zo is de strijd voor individualisering een vorm van politiek handelen die past in het paradigma van het homohuwelijk en omgekeerd);...”

Uit dit citaat blijkt duidelijk dat voor sommigen de invoering van het homohuwelijk minstens ten dele gericht is tegen het gangbare heteroseksuele huwelijk, en dus meer is dan alleen een maatregel ten gunste van homoseksuele koppels. Ik lees er letterlijk dat het homohuwelijk moet bestaan opdat homoseksuele partners het zouden kunnen verwerpen, net als heteroseksuelen.

Geen pro-argumentatie

Wie er een beetje de argumentaties van de pro-homohuwelijk-belangengroepen op naleest, zal snel merken dat er een enorme afwezigheid is van “argumenten pro”. Het discours gaat meestal zo: “We zijn voor het homohuwelijk omdat er geen geldige argumenten tegen het homohuwelijk zijn”, en om dat te bekrachtigen volgt dan een lijst aan weerleggingen van argumenten-contra. Als er al geargumenteed wordt natuurlijk, want die “weerleggingen” blijken dikwijls niet meer dan ridiculiseringen. Om het eenvoudig te stellen: er bestaat geen argumentatie pro-homohuwelijk, de voorstanders vinden hun standpunt “vanzelfsprekend”, of een “teken van beschaving”. Wie het met hen niet eens is, blijkt dus onbeschaafd, in het beste geval. Hierin ontpopt zich dan de “Nieuwe Orthodoxie” die niet langer homoseksuelen, maar nu wel de “anders-denkenenden” stigmatiseert in naam van de verdraagzaamheid. “Vuil Hetero !” dus.

Adoptie door homoparen is onvermijdelijk, maar dubieus

Een ander punt is adoptierecht door homoseksuele koppels, dat kan voortvloeien uit het homohuwelijk. Zulk een adoptierecht is onvermijdelijk, omdat het niet mogelijk noch wenselijk is “te verbieden” dat lesbische dames kinderen krijgen, of dat kinderen uit een heteroseksueel koppel aan homoseksuele voogden zou worden toegewezen. Adoptierecht voor homokoppels is een feitelijke noodzaak. Dat neemt niet weg dat het misschien wel wenselijk zou kunnen zijn dit begrip “noodzaak” wettelijk vast te leggen, ipv een volledig open homo-adoptierecht te hanteren zoals nu het geval is. Er zijn immers geen gegevens beschikbaar over de mogelijke nadelige gevolgen voor de persoonlijkheidsontwikkeling van heteroseksuele kinderen, als ze opgroeien in een homoseksueel gezin. De wetgever is op dat punt minstens voorbarig geweest.

Politieke recuperatie

Een standpunt pro-homohuwelijk wordt in sommige kringen niet alleen gezien als een teken van beschaving maar ook van “politieke correctheid”. De Nederlandstalige holebifederatie profileert zich als “Vlaams” en “anti-Vlaams Belang”. Een pleidooi of belijdenis pro-homohuwelijk behoort zo tot de noodzakelijke parafernalia van de authentieke Vlaamse of flamingante anti-fascist.

Deze politieke recuperatie van het homohuwelijk als herkenningscriterium voor deugdelijk politiek denken, is een bijzonder verschijnsel. De cijfers over de spreiding van de 2100 homohuwelijken in België leert dat er jaarlijks in Antwerpen stad alleen al meer dan 500 voltrokken worden, tegen slechts een ruime 300 in Brussel en in Wallonië. Meer dan twee derde van de homohuwelijken in België zijn “Vlaams”.

Het is bij gevolg zeer zeker verantwoord de vraag te stellen of veel standpunten pro-homohuwelijk niet samenhangen met anti-Vlaams Belang profilering.

Een artificiële samenleving

Menselijke homoseksualiteit doet ten dele beroep op kunstmatigheid, en daarom is het interessant het debat over het homohuwelijk te vergelijken met dat over genetisch gemanipuleerde voeding.

Tegenstanders van het homohuwelijk, blijken soms voorstanders van GGO's en omgekeerd. Dit gebrek aan consequentie in denken is opmerkelijk. Logischer lijkt dat wie voorstander is van een "natuurlijke" samenleving, zowel tegen het homohuwelijk als tegen GGO's is, wegens "artificieel", en omgekeerd dat wie geen problemen heeft met kunstmatigheden en met human-engenering, voorstander is van beide.

Het denken over het homohuwelijk kan niet gescheiden worden van de vraag hoeveel kunstmatigheid de mens en de menselijke waardigheid verdragen kan. Radicaal afwijzen is zeker niet de beste manier om met vernieuwing om te gaan, blindelings volgen van elk nieuw technisch snufje evenmin. Kritisch en open wikken en wegen, zonder voorbarigheid en met verantwoorde voorzichtigheid de mogelijkheden afwegen, lijkt de betere houding.

Een dubbele omvorming

Homorechten als "teken van beschaving"

Ik heb het al vermeld: homorechten zijn nodig, maar niet noodzakelijk onder de vorm van een homohuwelijk. Het homohuwelijk is zelfs vooral een symbooldossier, omdat er geen internationale eenduidigheid is over de inhoud ervan. Daarom is het ook onmogelijk te stellen dat "het homohuwelijk" de beste manier is om homorechten in de wetgeving in te schrijven.

Geregistreerd partnerschap

Op gebied van rechtsgevolgen kan een geregistreerd partnerschap alle regelingen omvatten waar homoseksuele paren nood aan hebben. Het voordeel van deze benadering is dat men daadwerkelijk de vraag stelt: "Aan welke wettelijke bepalingen is er behoefte?". Uit het beantwoorden van die vraag zou kunnen blijken dat de rechten in een samenlevingscontract niet noodzakelijk die van het burgerlijke huwelijk behoren te spiegelen. Wat telt, is dat de rechtsgevolgen adequaat zijn in functie van de behoeften.

Begeleidingsdiensten of -centrum

Wanneer het mogelijk is homoseksualiteit ten dele problematisch te noemen voor de betrokkenen, zonder daarbij heteroseksuelen te culpabiliseren, dwz wanneer het mogelijk is een problematiek te benoemen die volgt uit de kenmerken van homoseksualiteit zelf, is de vraag verantwoord welke zorg-initiatieven de samenleving nog behoort te nemen naast het louter invoering van een samenlevingscontract.

Zo zou een "Begeleidingscentrum voor homoseksualiteit in de samenleving" hulp kunnen bieden aan holebi-jongeren die "in de knoei" zitten met hun seksuele geaardheid, het zou ouders van homoseksuele kinderen kunnen helpen met hun aanvaardingsproces, het zou als eerste lijn voor en in samenwerking met CGKR klachten over discriminatie kunnen ontvangen, het zou kinderen opgevoed door

homoparen kunnen opvolgen en daarover gegevens verzamelen en het zou sensibiliseringscampagnes kunnen organiseren om de aanvaarding van homoseksualiteit te bevorderen. Zulke initiatieven vragen wel de erkenning van het “anders-zijn” van homoseksualiteit.

Homo-adoptie

Wat betreft adoptie door homoparen, kan het goed zijn na te gaan of een criterium als “noodsituatie” aan de wet moet worden toegevoegd, omwille van het niet-hypothekeren van de ontwikkeling van de kinderen in homoseksuele gezinnen. Op dat vlak is er immers geen uitsluitel op basis van objectieve gegevens.

Weg van symbooldossierbekrompenheid

Het debat over homorechten zit vast in de polarisering tussen religieus fanatisme dat homoseksueel gedrag wil vervolgen enerzijds, en de vanzelfsprekendheid van de “Nieuwe Orthodoxie” die leert dat het homohuwelijk (en het homohuwelijk alleen) een teken van beschaving is. Elke genuanceerde dialoog wordt daardoor versmacht, wat misschien wel de bedoeling is van de gender-fundi's, namelijk een machtsspel spelen ipv communicatieve oplossingen zoeken.

Het doctrinair aspect van “Nieuwe Orthoxie” komt goed tot uiting in dit citaat van Kees Waaldijk:

“Juist op het vlak van de symboliek zijn er allerlei argumenten die ervoor pleiten om te komen tot een homohuwelijk dat in niets afwijkt van zijn heteroseksuele tegenhanger. Elke heteroseksuele exclusiviteit van het huwelijk - al is het slechts het etiket 'gehuwd' - is een grievende belediging aan het adres van vrouwen en mannen met een op het eigen geslacht gerichte relationele voorkeur. Van jongs af aan moeten zij kunnen ervaren dat hun eventuele relaties evenveel maatschappelijke erkenning genieten als die van wie dan ook. Bovendien moeten ook zij tegen het huwelijk kunnen protesteren door te weigeren er aan mee te doen. Er zal daarom ooit een einde moeten komen aan de situatie dat de wetgever een bepaalde Status alleen maar beschikbaar stelt aan heterostellen. Of om het in de door Jaap Friso in zijn artikelenserie 'Het homohuwelijk voorbij' in Homologie onsterfelijk gemaakte woorden van Foucault te zeggen: 'Il n'y aura pas de civilisation tant que le mariage entre hommes ne sera pas admis'.”

Wie genuanceerd en kritisch nadenkt over homorechten loopt een groot risico op verkettering en “excommunicatie”, ofwel van de kant van fundamentalistische godsdiensten, ofwel van de kant van “verlichtingsfundamentalisten” die zich op zeer arrogante wijze de rechten op de menselijke beschaving toe-eigenen. Van die symbooldossierbekrompenheid kunnen we ons best ontdoen.

We kunnen ons beter toeleggen op kritisch ethisch denken, op het analyseren van feiten en objectieve gegevens, op dialoog met wie legitieme verzuchtingen verwoordt. Uit zulk creatief overleg en zulke nauwgezette studie kan niet anders

dan een passend en adequaat antwoord groeien op de vraag: “Hoe gaat een vredelievende samenleving best om met haar homoseksuele minderheid?”.